

(Continuare din pag. 25: A-M. Munteanu.)

Într-un exces de sinceritate, președintele Constantinescu, întrebat în America ce a făcut pentru diaspora, a răspuns textual: "Nimic!". De fapt a fost și este foarte greu să faci ceva pentru românii împrăștiați, astfel ca toți să fie mulțumiți și cu o vădită dorință de a ajunge la un numitor comun, lăsând la o parte velleitățile și dorințele de dominanță și de a-și demonstra pretinsa sau adevărată superioritate mintală. În ultima perioadă a anului 2000, se pare că se acordă o atenție sporită de a se crea o reprezentanță a românilor din exterior cu care să se poată sta de vorbă în interes reciproc, dar condiționat de "uitarea trecutului" cât și de lăsarea la o parte a dosarelor fostei securități, idee care nu poate fi acceptată de majoritatea celor plecați din cauza atrocităților "câinelui de pază" a comunismului prăbușit, idee care încă mai există în mintea unora.

S.C.: Exista vreo situație în care ați dori să vă întoarceți în România?

A-M. M.: Nu, în mod definitiv! În nici un caz! Dorul de țară, dorința de a mă achita de sarcinile care îmi revin în funcția de președinte în exercițiu al U.M.R.L. și a prevederilor noastre statutare, mă obligă să fac multiple și repetate deplasări în țară pentru a lua legătura cu filialele existente sau care sunt pe cale de a se înființa. Și aceasta, cu toate riscurile de a fi deposedat de mașină, așa cum mi s-a întâmplat în luna februarie 2000, sau atunci când mi s-a "spart" mașina în primăvara anului 1997, cu care ocazie poliția și procuratura nu și-au făcut pe deplin datoria. Nici trecerea prin Ungaria nu te scutește de astfel de surprize; o deplasare este legată de cheltuieli care nu sunt acoperite, în totalitate, de Organizație, având în vedere că unii membri și-au pierdut motivația de altă dată. Ar fi trist să privesc la fostul meu apartament din Sibiu, luat cu forța după refugiuul meu, actualmente cumpărat pe un preț de nimic de un mare fost comunist. Să privesc la cele două fabrici de la Orlat, foste proprietăți ale primei mele soții și mama fiicei noastre, Cornelia. M-ar răscoli. Un amic, preot, m-a sfătuit că le-aș putea recupera, dacă mi-aș "lua un judecător" și nicidecum un avocat, având în vedere corupția din justiție.

S.C.: Ce ar trebui să ofere guvernul României celor din afara granițelor ca aceștia să se întoarcă în țară?

A-M. M.: Foarte greu de răspuns! Încerc totuși. Înapoierea bunurilor luate de fostul sistem, drept respect pentru ideea și instinctul de proprietate și față de munca prin care s-a ajuns de a avea ceva pentru el și pentru urmașii săi. Dar ar avea consecințe grave pentru următoarele alegeri, numărul chirișilor și al eventualelor cumpărători de obiecte furate nu i-ar mai vota! Interesul învinge, de obicei dreptatea, iar politica este o "damă stricată" elegantă zis, și să nu se uite că "scopul scuză mijloacele". În ultimă instanță, să li se ofere condiții de viață, cel puțin asemănătoare cu cele din vest! Să se dea prioritate, la ministerele de resort, șefilor organizațiilor constituite pe baze legale, statutare, atunci când aceștia cer audiențe pentru soluționarea problemelor sociale, economice și chiar politice, acordându-le încrederea, după o prealabilă verificare a trecutului, sau chiar o scoatere la iveală a dosarelor fostei securități. Personal, am avut parte de infiltrări, care m-au "supravegheat" chiar și în noua țară-gază și care au fost înlăturate, sau s-au retras ei înșiși, trecând să-și facă datoria la altă organizație, pentru a produce conflicte intestine; este știut că, odată semnând colaborarea cu securitatea, trădătorul șantajat chiar de dânsa nu poate renunța în a continua colaborarea cu urmașii acesteia, infiltrați în dispora. Am avut parte în perioada dictaturii de un astfel de agent, extrem de periculos, în Germania, care și-a făcut avere pe socoteala sașilor, fiind agent dublu! În acest sens se imită perfect metodele mafiotice internaționale.

S.C.: Este necesară întoarcerea acestora?

A-M. M.: Da! Întoarcerea este mai interesantă pentru pensionari, care pot trăi mai convenabil în țară, unde o pensie medie de circa 1.500 de mărci germane ar corespunde cu 18.000.000 lei (optsprezece milioane lei!), adică ar reprezenta cca 15 salarii medii a unei munci cinstite. Pentru restul de români, care au înțeles ritmul de muncă, economia de timp, disciplina, conștiinciozitatea și morala muncii în sistemul capitalist (și nu morala socialistă a acestora: "ei se fac că ne plătesc, iar noi ne facem că muncim!"), ar trebui să fie luați ca exemplu pentru ceilalți și nu invers. Aceste considerente nivel valabile privind procesul de producție. În comerț, atât de preferat de cetățenii români pentru că poate oferi o relativă îmbogățire mai rapidă, chiar dacă de scurtă durată, nu aduce aproape nimic intereselor financiare ale statului printr-un control al venitului, la "mica înțelegere". Eventualilor investitori de naționalitate română ar trebui să li se ofere înlesniri mari, cel puțin la început, pentru ca să fie treptat aduși la nivelul investitorilor din țară. Să fie sprijiniți și să li se garanteze că interpretarea proiectată, sau deja existentă, ar avea asigurată o desfacere continuă, prin calități competitive chiar față de produsele din străinătate, fenomen care ar crea noi locuri de muncă. În Germania, unui medic cu cabinet particular, cu un câștig bun, i se reține circa 50% din câștig în favoarea serviciului financiar.

S.C.: Ar putea aceștia fi un ajutor social-politic-economic în reconstruirea României?

A-M. M.: Desigur, fiindcă ar putea contribui prin capitalul realizat în străinătate și investit în țară la redresarea economico-financiară a țării, dacă ar putea apela la sfătuitoari specializați, consilieri. În Germania, aceștia se cheama: "Steuerberater". În sens și scop politic, trebuie renunțat la formula: "vin cei de afară să ne învețe pe noi? Cu ce drept? Avem oamenii noștri!" Știm ce a pățit domnul Ion Rațiu ca victimă a dezinformării și a vocilor de mahala dâmbovităeană.

S.C.: Cum apreciați șansele de reinstaurare a monarhiei în România?

A-M. M.: Deocamdată mici. O spun și sondajele de opinie mai recente. Încă mai există voci și păreri greșite, cum că ar aduce moșierii care ar cere retrocedarea moșiilor, care în momentul de față s-ar afla în proprietatea țăranelui, proprietate negarantată de altfel și căruia, de fapt, nu i se pun la dispoziție utilajele agricole necesare prelucrării pământului. Mai există basme că Regele Mihai ar fi plecat la timpul său cu averi considerabile, aflate într-un tren lung, sărăcind, astfel țara... Da, trenul a fost foarte lung, dar pretinsa avere se afla în două vagoane, într-unul erau două autoturisme ale familiei regale, iar în celalalt vagon o parte din mobilă și îmbrăcăminte. Faptul că regele Mihai a fost tracasat, dezamăgit și una din victimele principale ale serviciului de dezinformare comunist din trecut și încă în prezent, de urmașii acestuia, nu pot să cred că ar mai avea un entuziasm deosebit pentru o restaurare a monarhiei.

S.C.: Care a fost rolul monarhiei în istoria României?

A-M. M.: Enorm și de necontestat pentru o minte sănătoasă și obiectivă, dar mai ales pentru cei care cunosc bine istoria și respectul pentru adevărul acesteia. Falsificarea ei, sau informarea insuficientă, rău intenționată, va mai dăinui o vreme, din cauza celor interesați să o falsifice. Consider personal aceasta ca o crimă îndreptată împotriva națiunii române și a strămoșilor noștri din partea acestor răufăcători, falsificatori!

S.C.: Cum vedeți existența bisericii ortodoxe române în țările cu comunități românești, înainte de decembrie '89 și după?

A-M. M.: Cunoscut destul de bine situația din Germania, mai ales că personal am înființat, cu ajutorul altor conaționali din zona Heilbronnului, o comunitate românească ortodoxă, unde preotul dr. Viorel Mehedințu ține slujbe lunare. Până în decembrie '89 a existat un număr restrâns de preoți,

plecați din țară, care deserveau diferitele parohii, unde existau mai mulți refugiați români. Împreună cu comitetele de conducere și sprijinul material al enoriașilor respectivi au reușit să se desfășoare liturghiile în biserici catolice sau evanghelice. Se auto-întrețineau, făcându-se cu ocazia slujbelor și câte o colectă într-un "coșuleț", pentru preotul paroh. Preoții erau mereu prezenți (la manifestațiile de protest organizate de noi), vârful manifestanților organizației noastre, din care făceam parte și eu. Statul german susținea activitatea preoților, cu o salarizare multumitoare. Ceaușescu nu vedea cu ochi buni aceste activități de "rugăciune în comunitate", deoarece era convins că pornind de la credință se va rededepta și simțul patriotic național și anti-ateist, precum, de altfel, s-a și întâmplat. Agenții fostei securități au recurs la dezinformări, bine ticluite, pentru compromiterea preoților parohi, cât și a celor care le-au înființat și conduceau comunitățile respective. Un caz clasic s-a întâmplat chiar la Heilbronn, unde un coleg, medic, dr. C. B., citat de altfel în cartea mea "Bucuria trecutului", a comunicat că persoana mea "ar fi un agent al securității", înmânând și un dosar falsificat împotriva mea (de către alt agent, V.T.), în timp ce primeam și tot felul de amenințări grave, asemănătoare cu cele transmise preotului Mehedințu, veșnic alături de mine în fruntea manifestanților. În anul 1979, vizitând Capela Sturza de la Baden-Baden, am simțit că preotul paroh avea o afecțiune deosebită pentru Ceaușescu și Stalin. O carte a ultimului stătea pe biroul preotului, care afirma că Stalin și-a început cariera studiind teologia. Am făcut următoarea remarcă: "O fi făcut-o, dar apoi și-a încărcat conștiința cu zeci de milioane de victime în propria-i țară, pe care i-a exterminat". După un an, autoritățile competente germane au descoperit un cuib de informatori ai securității, expulzând, în 72 de ore, 5 sau 6 preoți care ne-au făcut de râs ortodoxismul, dându-i una dintre cele mai grele loviturii. Este de presupus că și în alte țări occidentale s-au putut infiltra, desigur în număr mic, unii preoți, care vor da odată socoteală Celui de Sus dacă erau preoți adevărați sau "confectionați la comandă"! Un fapt este cert, acela că printre preoții credincioși s-au strecurat agenți soșiți în Germania, care șoptind printre enoriași, prezentau pe alți preoți, de preferință de la alte parohii, că ar fi "securiști". Un astfel de agent, tot coleg și dr. al medicinii - lui Hippocrate - (R.P.), s-a postat chiar în fața unei biserici de la Paris, afirmând și urlând către credincioși la ieșirea din biserică: "Conducerea U.M.R.L. este supusă securității, prin Novacovici și Munteanu!" Un adevărat credincios era să-l lovească, dar a reușit să fugă. Dar medicul R.P. trebuia să-și facă datoria la care se angajase o dată cu plecarea din țară, după ce suferise o condamnare de drept comunist, lăudându-se că ar fi fost condamnat politic, iar noi îl crezusem, neavând un serviciu de informații despre trecutul intrușilor. În noiembrie 1988, un fost membru de al nostru, R.R., prezintă într-un ziar editat la timpul său de domnul Ion Rațiu, o listă de preoți care ar fi "subordonați partidului comunist român", dând chiar și adresele parohiilor comuniste de peste hotare. Informația ar fi obținut-o dintr-un "calendar" tipărit de Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române?! Ulterior, după decembrie 1989, s-a dovedit că informația a fost o înscenare pentru denigrarea atât a marii majorități a parohiilor din occident deja existente, sau pe cale de a fi înființate, cât și a B.O.R. Sunt de remarcat legăturile d-lui R.R. pe care le avea cu interiorul țării, cât și jocul făcut de dânsul cu informațiile și cu banii Filialei Germane a U.M.R.L. din care s-a servit fostul contabil al acesteia, întocmind chitanțe dovedite ulterior ca fiind false. Iată un exemplu clar de abilitate a fostei securități pentru producerea împrăștierii, diasporizării emigranților, prin metode anticreștinești. Cine avea interes să o facă și de unde porneau ordinele, este clar pentru orișicine. Treptat, s-a ajuns la așa zisul "război al parohiilor", pentru ca apoi să se ajungă la un adevărat război dintre tabere, preoții acuzându-se